

lige tilfugte at begrænse Kanalens Areal, altsaa indsnævre den, og en Gruppering af Løbet inden for Kanalen, som skulde hjælpe til at foranledige, at Strømmen kunde holde et Sejlløb rent. Det er en Del af disse Arbejder, der nu er stillet Forslag om. Der er jo nemlig, som ærede Medlemmer ville vide, stillet Forslag om Opførelse af 4 ny Høfder, som aldrig nogen Sinde tidligere have været projekterede. Det hænger saaledes sammen: I Begyndelsen af Samlingen 1891—92 under Finanslovens 1ste Behandling var der en Diskussion om de Høfdebygninger paa Sjællands Vestkyst, hvori ogsaa jeg tog Del. Jeg udtalte den Gang, som jeg tillader mig at gentage i Dag, at man burde gøre, eller burde have gjort, et af to: enten gaaet rationelt til Værks og fulgt Kommissionens Forslag, at sikre Limfjordstangen paa begge Sider af Kanalen, saaledes at der var et virkeligt Bærn, eller — man skulde have sluttet med Høfdebygningen allerede den Gang eller maatte meget tidligere; det skal jeg ikke komme ind paa; det er for sent; men det synes, som om den sidste Kommission har ment det samme. Det var min Mening den Gang, og det er det endnu. Denne Diskussion, som vistnok er den sidste, der er ført her i Folketinget om dette Spørgsmaal, førte til, at den højt-ærede Minister erklærede, at han ogsaa vilde tage Spørgsmaalet op til Overvejelse, om man ikke burde følge en af de to af mig antydede Veje: enten betragte Høfdebygningen paa Sjællands Vestkyst som i den Grad mislykket og forsejlet, at man inderst muligt burde høre op med at kaste flere Millioner i Havet, end der allerede er flet, eller gennemføre den konsekvent og rationelt paa den af Kommissionen foreslaaede Maade, ved ogsaa at sikre Agger-tangen ved permanente Høfder. Den højt-ærede Minister har jo, som det ses af, hvad der nu foreligger, holdt sit Løfte. Han nedsatte — ganske vist ikke før i September derefter — en Kommission, som ikke desto mindre nu, efter 2½ Aars Forløb, er fremkommen med sin Betænkning. Saaledes som Spørgsmaalet er formuleret over for den sidste Kommission, maa jeg erkende, at der er nogen Grund for Kommissionen til at komme til det Resultat, den er kommen til, nemlig, at der skal gøres noget. Jeg maa erkende, at Spørgsmaalet ikke er stillet som et enten-eller med Hensyn til Høfdebygningen alene, men det er stillet saaledes, at man anmoder Kommissionen om at overveje, hvorvidt det maatte anses for nødvendigt, at der blev foretaget yderligere Foranstaltninger end de alt trufne, til Sikring af

Rydstækningen Syd for Lybørn Kanal, og hvorvidt der maatte være Anledning til at udføre Arbejder til Sikring af Rydstækningen Nord for Kanalen, samt endelig, hvilke Arbejder der vilde være at tilraade til Sikring af Lybørnkanalen, særlig efter at der ved Hjælp af Sandpumpningsstibet „Lybørn“ var blevet tilvejebragt et for mindre Fartøjer sejlbart Løb fra Vesterhavet til det dybere Vand i Limfjorden. Jeg vil indrømme, at som Spørgsmaalet er stillet, maatte Kommissionen nærmest komme til det Resultat, at den maatte svare bejaende paa et af Spørgsmaalene, selv om den maatte svare benægtende paa de to andre. Men der er det ejendommelige ved det Resultat, Kommissionen er kommen til, og som jeg begyndte med at omtale straks, at den er kommen i det bestemteste Modsetningsforhold til den første Kommission, idet den ikke alene nu siger, at de 20 Høfder, der ere udelagte, ud for Harbøre behøves slet ikke. Den siger, at der behøves aldeles ingen Foranstaltninger Syd for Kanalen, andet, end hvad der er gjort. Den siger endvidere, at de 25 Høfder, som dels have været byggede, men som nu ere styrkede i Havet Nord for Kanalen, behøves heller ikke. Men dog vil den paatage sig at sikre den sydlige Tanges Nordspids — jeg maa dog for Kommissionens Skyld tage den Reservation, at den har ikke paataget sig det, det er et Forhold, som Finansudvalget maatte kunde have Føje til at lægge Mærke til — men den foreslog desuagtet at træffe Foranstaltninger sigtende til at sikre den nordre Spids af den søndre Tange, uagtet det er noget af det haabløseste af alt haabløst i denne Verden at ville sikre dette Punkt, saaledes som det er udsat for Tiden, naar man ikke vil gøre noget paa den nordre Tanges Sydspids for at tage Broddet væk. Den store Kommission var af den Overbevisning, at den nordre Tange, navnlig de sydligste 20,000 Fod, var den, der trængte allerhaardst til Beskyttelse, og deri havde den Ret, for saaledes som den nordre Tange saa ud, den Gang Kommissionen blev nedlagt, og i de 10 Aar, den sad, var det kun en ganske lav Sandrevle, Sønderrevet ved Gennembydninger paa flere Steder, idet ikke alene den gamle Agger Kanal ikke var helt tillukket, men Tangen var saa lav, at ikke alene enhver Stormflod, men ethvert nogenlunde ordinært Højvande, gik over Tangen i en Udstrækning af ca. 20,000 Fod. Den var saa lav og saa sønderrevet og saa ødelagt, at der næsten intet fast Land var at støtte Høfderne til. Det var da intet Under, at